

ခင်ပန်နှင်း

အရွယ်တယော

...နှင့်အခြားတစ်ယောက်တည်း

၁၆/၀၆

အရွယ်ကဗျာ

ဆံပင်ဖြူသေးသေးလေးတွေ ထိုးထိုးထောင်ထောင်နှင့် ...များ လာလေ ကိုယ်ပြန် မတွက်ချင်သော အသက်ကို တွက်ချင်မိလေလေဖြစ်ရသည်။ ။

ဆံပင်ဖြူတာ ဘာဖြစ်လဲ . . .ဆိုးရင် ရတာပဲဟု တချို့က ထင်သည်။ တကယ်တမ်းလက်တွေ့မှာ ထင်သလောက် မလွယ်ကူပါ။

ထိုအခါ ယောက်ျားလေးတွေ ဘဝကို နှစ်သက်မိလာသည်။ ။ ယောက်ျားတို့ ၌ အရွယ်သည် ရင့်လေလေ တန်ဖိုးကြီးလေဖြစ်သည်။ ဆံပင်ဖြူဖြူ မျက်မှန်ထူထူနှင့် မျက်နှာပေါ်က အရေးအကြောင်းအချို့သည် ထိုယောက်ျားတစ်ယောက်၏ ဖြတ်သန်းနိုင်ခဲ့ခြင်း၊ ရင့်ကျက်ပြီးဖြစ်ခြင်း၊ ဆုံးဖြတ်တတ်ခြင်း၊ ဆုံးဖြတ်နပ် ခြင်းတို့ ၏ ပြယုဂ်ဖြစ်သည်။ ။ တစ်ခုတော့ရှိသည်။ ။ အသက်ကို မငဲ့ကွက်ဘဲနှင့် ခေတ်မီစွာ ဝတ်ဆင်နေထိုင် သွားလာခြင်းတော့ ရှိရပါမည်။ Modernized Socialization ဆိုပါစို့။

မိန်းမသားတို့ အဖို့ မူ ဆံပင်ဖြူစေသည် သိသာသိစေ မမြင်စေထိုက်သော ကိစ္စဖြစ်သည်။ ။ ပါးပြင်ပေါ်က အရစ်အရေးတို့ ကို စိုလက်ပြေပျောက်စေသော မိတ်ကပ်အမျိုးအစားနှင့် ဖြေပစ်မည်။ ထောင်လာသော ဆံပင်ဖြူ ကို အနက်ဆိုးရမည်။ ဤနေရာတွင် အရေးကြီးသည်က ကျွန်ုပ်တို့ ဆံပင်ဖြူသေးပါဟု မဖုံးဖိပါနှင့်။ ဖြူပြီလေ ဆိုးထား

တာဟု ပြီးစစဆိုလိုက်ခြင်းက ပို၍ ကျက်သရေ ရှိတတ်သည်။ မိမိသည် သဘာဝထံမှ ‘အရွယ်’ကို မရအရ ပြန်လုယူလိုစိတ်ရှိခြင်းကပင် မိမိအရွယ်ကို မိမိတန်ဖိုးထားခြင်းမည်ပါသည်။

သို့နှင့် ...

ကျွန်မ ... ဆံပင် စတင်ဆိုးဖြစ်ပါသည်။

စကတ်တိုတိုခေတ်၊ မော်ဒယ်သင်တန်းကာလကို မလိုက်နိုင်သော်လည်း အသက်ကို ပြန်ဆွဲယူစရာ အရွယ်ကို ပြန်လုယူစရာ အလှအပ ပစ္စည်းစုံလင်သောကာလမှာ ဆံပင် စဖြူခြင်းအတွက် ကျွန်မ ကံကောင်းလှပါသည်။

ပို၍ ကံကောင်းသည် က ...

ကျွန်မ ဆံပင်ဖြူစမှာ ဆံပင်နီနီတွေ၊ ဆံပင်ညိုညိုတွေ ခေတ်စားနေခြင်းက ပိုကံကောင်းသွားသည်။

‘လိုလိမ်း’ ဆံပင်ပစ္စည်းတွေ အသုံးများ သောကာလမှာ ပင် ကျွန်မ ခေါင်းမှာ ဆံပင်ဖြူ ထိုးထိုး ထောင်ထောင်တွေကို ကျွန်မ စတွေ့မိသည်။

ဆိုကြမယ်၊ ပျော်ကြမယ် ကဏ္ဍကို လိုလိမ်းက Sponsor လုပ်စဉ် ဦးမေတ္တာကြော်ငြာ လိုက်သော လိုမှ လိမ်းမယ်၊ မလိုသေးတော့ မလိမ်းဘူး ဆိုသလိုပင်၊ ကျွန်မ လိုလိမ်းကို လိုအပ်နေပြီ။ ခေတ်ပေါ်ကိစ္စကို ရသရွေ့ လိုက်ချင်လှသဖြင့် ကျွန်မ လိုလိမ်း Dark Brown တစ်ဘူးနှင့် မှန်တစ်ချပ်နှင့် ဘီးတစ်ချောင်းနှင့် ကျွန်မဘဝမှာ ဆံပင်ဆိုးသော အလုပ်ကို စလုပ်ခဲ့သည်။

ညိုတိုတို၊ နီတီတီဖြစ်သွားသော ကိုယ့်ဆံပင်အရောင်ကို ကိုယ်နှစ်သ

က်သွားသည်။ ။

‘မမက ဆံပင်တွေ နီလို့ ပါလား၊ စည်သူလွင်လား’

‘ မဟုတ်ဘူး ၊ . . . အေးချမ်းမေဆံပင်’

ကျွန်မဆံပင်အနီရောင်ကိစ္စကို ကျွန်မ ဤကဲ့သို့ ပြန်ဖြေဖြစ်ပါသည် ။ အေးချမ်းမေနှင့် အသက်ချင်းတူမှ မဟုတ်ပါဘူး။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အေးချမ်းမေလို့ နှလုံးသွင်းလိုက်ရင် အေးချမ်းမေဖြစ် သွားနိုင်တာပဲ . . . မဟုတ်ဘူး လား။

ဤတွင် ကျွန်မ၏ ဆံပင်ရာဇဝင်ကို ကျွန်မ ပြောပြလိုပါသည် ။

အိုမီဂါ ခေတ်တုန်းကလည်း ကျွန်မ အိုမီဂါဆံပင် ထားခဲ့သည် ။ ဘီးဟိုက်နှင့် ပိုနီတေးခေတ်မှာ လည်း ကျွန်မလိုက်လုပ်သည် ။ တူးစတက် သရီးစတတ် ခေတ်မှာ လည်း ကျွန်မ လိုက်ညှပ်သည် ။ လိုက်ကောက်သည် ။ ဤသို့နှင့် ဒိုင်ယာနာဆံပင်ခေတ် ရောက်လာသည် ။ အလုပ်မရှုပ်သော ဒိုင်ယာနာဆံပင်ကို ကျွန်မ၏ ဆံပင်ကာလတစ်လျှောက်မှာ အနှစ်သက်ဆုံးပုံဟု ပြောရပါမည်။

ဒိုင်ယာနာဆံပင်မှ သည် ဖြုန်းဆို တင်နီလာဝင်းတို့ ဇင်မာဦးတို့ ပေါ်လာပြီး ဆံပင် ‘ရှည်’ကြပြန် သည် ။

ကျွန်မမှာ အမောတကောလိုက်ပြီး အရှည်ထားရပြန်သည် ။

မေသန်းနုပေါ် လာပြီး ရှေ့ဆံပင်ပန့်ကေ၊ နောက်ဆံပင်အကြေကောက်၊ အဖွာကောက်ခေတ်မှာ ကျွန်မ ထိုပုံစံတို့ ကို လိုက်လုပ်သည် ။

နောက်ထပ်တစ်ချို့ ဆံပင်တွေ တိုပြန်သည် ။ တရားခံက ဂိုဏ်း မင်းသမီး ဒင်မီမိုး။ ကျွန်မ ညှပ်ချပစ်ပြီး ‘တို’လိုက်ပြန်သည် ။

တစ်ခါရှည်လာကြပြန်ပြီ။ ကျွန်မလိုက်ပြီး အရှည်ထားသည် ။ ဒီတစ်ခါ ဆံပင်တွေ ပြန်ရှည်လာ ချိန်သည် ကျွန်မဆံပင်တွေ ဖြူစဖြစ်လာချိန်ဖြစ်သည် ။

ခေတ်ပြောင်းတိုင်း လိုက်ပြောင်းခဲ့သော ဆံပင်တို့ ဖြစ်သဖြင့် ကျွန်မ ဆံပင်တွေ ကျဲကျဲပါးပါး ဖြစ်နေပြီး အဖြူစောခြင်းမှာ သဘာဝတော့ကျပါသည် ။

ဤတွင် ဆံပင်ဆိုင်တစ်ဆိုင်ဖြစ်သော ‘နီလာ’နှင့် ကျွန်မ၏ ဆံပင် ရာဇဝင်အကြောင်း ထည့်ပြောရ ပါတော့မည်။

*

ငယ်စဉ်က အလှပြင်ဆိုင် သိပ်မရွေးလိုသော်လည်း ၊ အရွယ်ကာလ တစ်ခုကို ပိုင်ဆိုင်ချိန်မှာ တော့ ဆိုင်ရွေးချင်သည် ။

ကိုယ့်ကို အခုမှ သိပြီး အခုမှ ဖွင့်သော အလှပြင်ဆိုင်က ကလေးမလေးတို့ သည် ကျွန်မကို လူကြီး တစ်ယောက်လိုဆက်ဆံသည် ။

‘နီလာ’သည် ဆိုင်သက်တမ်းကာလ အနှစ်နှစ်ဆယ်လုံးလုံး ကျွန်မ သွားလာဝင်ထွက်ခဲ့ရာ ဆိုင်ဖြစ် သဖြင့် ထိုဆိုင်က ဆံပင်ညှပ်ပေးသူ၊ ခေါင်းလျှော်ပေးသူ၊ လိမ်းခြယ်ပေးသူ မိန်းကလေးတွေသည် လည်း ကျွန်မနှင့် အနှစ်နှစ်ဆယ်လုံးလုံး တစ်ရွယ်တည်းဖြစ်နေသည် ။ ထို့ကြောင့် ကျွန်မကို လူကြီးလိုမဆက်ဆံကြပါ။ ဤသည် မှာ ကျွန်မအတွက် စိတ်သက်သာရာဖြစ်သည် ။

ကျွန်မဆံပင် နီတီတီညိုတိုတိုကို ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် အိမ်မှာ ပဲဆိုးပြီး အနီအညိုကို ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် စိတ်ကုန်ကာ အနက်ပဲဆိုးတော့မည်ဟု ဆုံးဖြတ်သည် နှင့် ကျွန်မဆံပင်တွေကို အနက်ဆိုးရန် ‘နီ

လာ'ကို လာခဲ့သည်။ ။

*

‘နီလာ’သည် ဆူးလေဘုရားလမ်းပေါ်၌ မဟုတ်တော့ဘဲ မဟာဗန္ဓုလပန်းခြံလမ်းပေါ်သို့ ရောက်နေ ခြင်းကလည်း အချိန်၏ အရွေ့၊ အရွယ်၏ အရွေ့ ဖြစ်နေပါသည်။ ။

‘နီလာ’ထဲက မျက်နှာတို့ သည် ကျွန်မကဲ့သို့ပင် အနှစ်နှစ်ဆယ်ရွေ့နေသည်။ ။

သူတို့ က ဘယ်လောက်ရွေ့တယ် ...၊ ကိုယ်က ဘယ်လောက်ရွေ့နေတယ်ဆိုတာကို သူတို့ မျက်နှာ ကြည့်လိုက်၊ ကိုယ့်မျက်နှာကိုယ်မှန်ချပ်ကြီးတွေကတစ်ဆင့် ကြည့်လိုက်နှင့် ကျွန်မ အရွယ်ကာရန်ကို စိတ်ထဲက ညှိမိသည်။ ။

ကျွန်မ ဆံပင်စ ဆိုးတဲ့ နေ့မှာ နီလာဆိုင်မှာ လူရှင်းနေသည်။ ။

မိန်းကလေးတစ်ဦးသာ ရှိနေသည်။ ။ ထိုမိန်းကလေးသည် ပျိုမျစ်သော အရွယ်ပိုင်ရှင်လေးဖြစ်သည်။ ။ အင်ဒိုနီးရှားပါတိတ်အနက်ဆင် အထက်အောက်ဝတ်ထားသည်။ ။ သူ့ဆံပင်နက်ထွေးထွေးလေးတွေကို ကျွန်မ ကြည့်နေမိသည်။ ။

ကျွန်မဆံပင်ဆိုးဖို့ ကို ကျွန်မနှင့် တစ်ရွယ်တည်းဖြစ်သော ကျွန်မဘွဲ့နှင်းသဘင်တက်စဉ်က ဖြီး လိမ်းပေးသော သိန်းသိန်းကို Request လုပ်ချင်သည်။ ။ သိန်းသိန်းက On duty မဟုတ်သဖြင့် အခြား မိန်းကလေးတစ်ဦးကို လက်ပြောင်းပေးသည်။ ။ ကျွန်မသည် လာနေကျလူဟောင်း ဖြစ်မှန်းသိသဖြင့် ထိုမိန်းကလေးနှင့် ကျွန်မ စ စချင်းပဲ အဆင်ပြေခဲ့သည်။ ။ ထိုမိန်းကလေးက ပြောသည်။ ။

‘ဆံပင်က သိပ်မဖြူပါဘူး’

ဘယ်သူမှ မမြင် ကိုယ့်ဘာသာကိုယ်သာ မြင်နိုင်တာ၊ ဟုတ်တော့ဟုတ်သည် ။ တကယ်တော့ ဆိုးရလောက်အောင် မဖြူပါ။ ခေတ်စားသော ပုံစံအတိုင်း မလွတ်တမ်း လိုက်လုပ်ခဲ့သဖြင့် ဘီးချက် ထိသော နေရာတွေမှာ အဖြူတွေပေါက်လာခြင်းသာဖြစ်သည် ။ နောက်ပြီး ကိုယ့်စိတ်ကူးနဲ့ ကိုယ် နီကြင်ကြင်တွေလည်း လုပ်ခဲ့မိသည် မဟုတ်လား။

‘အင်း . . .ဖြူတာတော့ သိပ်မဖြူပါဘူး။ အနီဆိုးထားတာ ပြန်နက်ချင်လို့ ရယ်။ နောက် ညာဘက်နဲ့ ခေါင်းဖြီးတော့ ဘီးချက်များ တဲ့ ဘက်မှ ကွက်ဖြူနေလို့ ’

ကျွန်မ ဤသို့ ပြန်ဖြေလိုက်သည် ။ ကျွန်မကို ခေါင်းလျှော်ပေးသည် ။ Dryer ထဲ ထည့်သည် ။ ထိုစဉ်မှာ ပင် ခုနက ပျိုမျစ်သော မိန်းကလေးလည်း မှန်ရှေ့မှာ သူ့ဆံပင်တွေကို စတင်နေပြီ။ ကြည့်ရတာ Setting လုပ်တာဖြစ်မည်။

ကျွန်မသည် ဆံပင်သက်တမ်းတစ်လျှောက်မှာ ဘယ်ကိုမှ သွားစရာရှိလို့ မဟုတ်ဘဲလည်း ဆံပင် Setting ခဏခဏလုပ်သည် ။ ထိုဒဏ်တွေက အဖြူတွေကို စောစောပေါက်စေခြင်းဖြစ်သည် ။

ကျွန်မဆံပင်တွေကို လိုလိမ်းနှင့်ပင် အနက်ဆိုးပြီး
အခြောက်ခံချိန်မှာ ဆိုင်ရှေ့ဘက်မှာ အမျိုးသားတစ်ဦးအရိပ်ထင်သည် ။
နာမည်တစ်နာမည်ကို ခေါ်သံကြားလိုက်သည် ။

‘ဖေဖေ . . .သမီး . . . ဒီမှာ ’

‘ဪ . . .အင်း အင်း . . .နေနေ သမီး’

ပျိုမျစ်သူလေးထံမှ ထူးသံထွက်လာသဖြင့် ကျွန်မ ဆိုင်ရှေ့ဘက်ငဲ့ကြ

ည့်မိသည် ။ ကျွန်မအရွယ်ထက် ခပ်သာသာ အမျိုးသားတစ်ဦးဖြစ်သည် ။ သမီးဖြစ်သူ၏ ထူးသံကြားအပြီးမှာ အပြင်ပြန်ထွက်သွားသည် ။

ဪ . . . ပျိုမျစ်သူလေးကို သူ့အဖေက အလှပြင်ဆိုင်ကိုတောင်မှ ကိုယ်တိုင်လာပို့လာကြသည် ပဲ။ ကျွန်မလွန်ခဲ့သော ၆ နှစ်က ကွယ်လွန် သွားခဲ့သော ကျွန်မ ဖေဖေကို သတိရလိုက်သည် ။

ကျွန်မသည် ပျိုမျစ်သူလေး၏ မျက်နှာတင်းပြည့်ပြည့်၊ ဆံပင်နက် ထွေးထွေးလေးကို မှန်ချက်ကြီးထဲမှ မြင်နေရသည် ။

ကျွန်မ၏ မတင်းချင်ချင် တင်းချင်ချင် မလျော့ချင်ချင် လျော့ချင်ချင် မျက်နှာကိုလည်း ပြန် စစ်နေမိ သည် ။

အလှပြင်ပေးသူတွေထဲက ‘ကျွန်မနှင့်တစ်ရွယ်တည်း’တို့ ၏ မျက်နှာပြင်နှင့် ကျွန်မ၏ မျက်နှာပြင်ကို တစ်ခါ ပြန်ညှိကြည့်ပြန်သည် ။

ကျွန်မဆံပင်ကို ဆေးဆိုးပေးသော မိန်းကလေး၏ လက်ချောင်းများ လှုပ်ရှားမှုကိုလည်း ကျွန်မ ကျေနပ်နေမိသည် ။

အလှပြင်ပေးသူ၏ လက်ချောင်းတို့ သည် ဆရာဝန်တစ်ယောက်၏ လက်ချောင်းများ ထက်ပင် ပို၍ သိမ်မွေ့ရန် လိုအပ်သည် ။

မိန်းကလေး၏ လက်ချောင်းလှုပ်ရှားမှုသည် သိမ်မွေ့ဖျတ်လတ်ပြီး စေတနာလည်း ပါဝင်ကြောင်း ကျွန်မ၏ ဦးရေပြားနှင့်လည်းကောင်း၊ ဆံပင်ကိုလည်း ကောင်း ထိတွေ့မှုက ပြောပြနေသည် ။ ကျွန်မ မျက်နှာ ပေါ်သို့ ဝဲဝဲလာသော သူ့မျက်နှာပေါ်မှာ ရိုးသားတည်ကြည်မှုရှိသည် ။

ဆူပါမားကတ်အများ စု၏ ကောင်တာမှ အရောင်းစာရေးမများ မျက်နှာတွေကို ပြေးမြင်မိပြန်သည် ။ စိတ်မပါသလိုလို စိတ်ပါသလိုလို ပစ္စည်းပြခိုင်းရင်ပဲ မကောင်းတတ်လို့ ပြရသလိုလို၊ တကယ့်ကို ဝဋ်ကြေတ

နိုးကြ။

သိမ်မွေ့စွာ ဆက်ဆံခံရခြင်းသည် မိမိကိုယ်မိမိ သိမ်မွေ့လိုစိတ်လည်း ဖြစ်ပေါ်လာစေတတ်သည် ။

အထူးသဖြင့် ဆေးကုသမှု ခံယူချိန်တွေမှာ သိမ်မွေ့စွာ ဆက်ဆံခံရ လိုသည် ။ အလှပြင်ချိန်တွင် လည်း သိမ်သိမ်မွေ့မွေ့ ဆက်ဆံတာကိုပဲ ခံ ချင်သည် ။

ကျွန်မကို နေရာရွှေ့ခိုင်းပြီး ဆံပင်ကို ပြန်လျှော်သည် ။ အခြောက်ခံ ရင်းမှာ ပင် ကျွန်မဆံပင်၏ စိုလက် လာခြင်းကို ကျွန်မနှစ်သက်နေသည် ။

ဆံပင်မှာ ပခုံးကျော်ကျော်သာရှိသဖြင့် ဖြေချထားဖို့ လည်း စဉ်းစား လိုက်သည် ။

ထိုအချိန် ပျိုမျှစ်သူလေးမှာ ဆံပင်ကို ဆူးလိပ်တွေ လိပ်ထားပြီး အခြောက်ခံနေသည် ။ ကျွန်မလည်း ကျွန်မ၏ သပ်ရပ်လှပပြီး နက်မှော င်သွားသော ဆံပင်တွေကို နှစ်သက်စိတ်ဖြစ်စွာပင် ကျသင့်ငွေကို ရှင်းပြီး ‘နီလာ’မှ တံခါးဖွင့်ထွက်လိုက်သည် ။

လှပသော ဆံပင်တွေကိုပိုင်ရပြီဖြစ်သဖြင့် ကျွန်မစိတ်တွေ ကျေနပ်စိ တ်နှင့် ရန်ကုန်မြို့၏ ပန်းခြံလမ်း ပလက်ဖောင်းသို့ ခြေချလိုက်သည် ။ မိ မိကိုယ်မိမိ ပိုမိုယုံကြည်လာသော ခြေလှမ်းများ ဖြင့် . . .။

ထိုစဉ်မှာ . . .။

ပလက်ဖောင်းမှာ ‘ရပ်’နေသူတစ်ဦးကို တွေ့လိုက်သည် ။

ဆိုင်ကို ကျောခိုင်း၍ ရပ်နေခြင်းဖြစ်သည် ။

ကျွန်မတံခါးကို တွန်းဖွင့်၍ ထွက်လာသော အရိပ်ကို သိသဖြင့် သူ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ ။

ဟင်၊ ပျိုမျစ်သူလေးရဲ့ အဖေပဲ။

သူနှင့် ကျွန်မ မျက်နှာချင်းဆိုင်ဖြစ်သွားသည်။ သူ့မျက်နှာက - ‘သမီး များ လား၊ ဟင် - မဟုတ်ပါလား’ဟု အဓိပ္ပာယ်ထွက်နေသဖြင့်

ကျွန်မက -

‘သမီးတောင် ပြီးခါနီးပြီ၊ သိပ်မကြာတော့ဘူး’၊

ကျွန်မကပဲ ဆက်ပြီး

‘အထဲမှာ ဝင်ထိုင်စောင့်လို့ ရပါတယ်’

‘ဟုတ်ကဲ့၊ ဒီမှာ ’

ဘာဆိုလား၊ ကားကို စောင့်တာဆိုလား၊ ကားမရောက်သေးလို့ ဆို လား -

ကျွန်မဆက်ထွက်လာသဖြင့် သူတို့ပြန်စကားကို မကြားလိုက်ပါ။

ဆံပင်စဆိုးသောနေ့မှာ ပင်၊ ကျွန်မသည် အရွယ်၏ လှပတင့်တယ်မှု ကို အရေးအကြောင်းများ ဖြင့် သရုပ်ဖော်ကာ ကာရန်ညီညီ ဖွင့်ဆိုထား သော ကဗျာပေါင်းများ စွာကို စိတ်ချမ်းသာစွာ ဖတ်ခဲ့ရပါသည်။ ။

စည်သူလွင်ဆံပင်နှင့်ကောင်လေး

ဗဟိုစံပြ မဂ္ဂဇင်း၊ အမှတ် (၃)

အခြေခံပညာ အထက်တန်းကျောင်းအမှတ် (၁)

လသာမြို့နယ်။

၁၉၉၇၊ ဇွန်

ကောင်လေးနှင့် ကျွန်မ သိကျွမ်းခင်မင်ကြရသည် မှာ ကျွန်မ၏ စတိုးဆိုင်ကလေးကြောင့် ဖြစ်သည် ။

နိုင်ငံခြားပစ္စည်း အတိုအစ တိုလီမုတ်စကလေးများ ၊ သကြားလုံးများ ၊ ချောကလက်ထုပ်များ ၊ အချိုရည် ဘူးများ အပြင် ကော်ပီစာအုပ်၊ ဘော်လ်ပင်၊ Refill များကို ကျွန်မဆိုင်ကလေးတစ်ဆိုင် ဖွင့်၍ ရောင်းချပါသည် ။ ကျွန်မ၏ ဆိုင်ကလေးအမည်မှာ ‘နှင်းဆီခင်’ဖြစ်ပါသည် ။

ကျွန်မ ဤအလုပ်လုပ်ကိုင်ရခြင်းမှာ ငွေကြေး အမြတ်အစွန်းများများ စားစား ရလို့ တော့ဖြင့် မဟုတ်ပါ။ အချိန်ကုန်လို့ ကုန်မှန်းမသိစေရန်လည်းကောင်း၊ နေ့ခင်းဘက်အချိန်များမှာ ပျင်းရိခြင်းမှ လွတ်ကင်းရန် လည်းကောင်း၊ ဒီကနေ့ ခေတ်ပေါ်အသုံးအဆောင်ပစ္စည်းများ အကြောင်း သိရရန်လည်းကောင်း ရည်ရွယ် ပါသည် ။

ကျွန်မသည် အားလပ်ချိန်များကို သီချင်းခွေနှင့် ဗီဒီယိုခွေနှင့် အချိန်

မဖြုန်းတတ်ပါ။ ကိုယ်ပိုင် အလုပ်ကလေးနှင့် ရပ်တည်၍ ဝယ်ယူနှင့် ဆက်ဆံရခြင်း၊ သူတို့ နှစ်သက်ရာကို ကူညီရွေးချယ်ပေးခြင်း၊ သူတို့ ဆီက ငွေရယူခြင်း၊ သူတို့ ကို ငွေအမ်းရခြင်းတို့ ၌ သာ စိတ်ဝင်စားပါသည်။ ။

ထို့ပြင် ကျွန်မ၏ ရောင်းကုန်ပစ္စည်းများကို ဝယ်လေ့ရှိသူတို့ မှာ ငယ်ရွယ်သူလေးများ ဖြစ်နေခြင်း ကိုလည်း ကျွန်မ နှစ်သက်ပါသည်။ ။ ဘဝမှာ မျှော်လင့်ချက်တွေ တဝေဝေနှင့် လန်းဆန်းလတ်ဆတ်နေကြသော သူတို့ ကလေးတွေ၏ နုပျိုပြေပြစ်မှုကို ကျွန်မလည်း သူတို့ ဆီက ကူးယူခံစား ရရှိပါသည်။ ။

ဆိုင်ကလေးမှာ ပင်

ကျွန်မ . . .

စည်သူလွင်ဆံပင်နဲ့ ကောင်လေးနှင့် ခင်မင်သွားပါသည်။ ။

ကောင်လေးက ကျွန်မကို ပထမတော့ အန်တီဟု ခေါ်ပါသည်။ ။ နောက်တော့ မမလို့ ခေါ်ပါသည်။ ။ ကောင်လေးသည် ဆယ်တန်းကျောင်းသားလေးဖြစ်ပါသည်။ ။ ဘွဲ့ရပြီး နှစ်နှစ်သုံး နှစ်ကြာပြီးသူ ကျွန်မကို ကောင်လေးအနေနှင့် အန်တီဟု လည်း ခေါ်နိုင်ပါသည်။ ။ မမလည်း ခေါ်သာပါသည်။ ။ သူက ခေါ်ပုံတွေ ပြောင်းသော်လည်း ကျွန်မကတော့ ကျွန်မကိုယ်ကျွန်မ အန်တီလို့ပဲ သုံးနှုန်းပါသည်။ ။ သူ့ကို ကျွန်မ တူလေးတစ်ယောက် လိုသာ ခံစားလို့ ရပါသည်။ ။ နောက်ပြီး အန်တီဖြစ်ရခြင်းဖြင့် ကောင်လေးထံမှ ခင်မင်မှုအပြင် လေးမြတ်မှုကိုပါ ကျွန်မရယူပါသည်။ ။ မမဆိုလျှင် ခင်မင်မှုရမည်ဖြစ်သော်လည်း လေးမြတ်မှု ပါချင်မှ ပါပါလိမ့်မည်။ ။

‘ဟာ . . . မမက ဒီနေ့ တယ်လှပါလား’

ကျွန်မ ဒီနေ့ခေါင်းလျှော်ထားသည် နှင့် ဆံပင်တွေ ဖြန့်ချထားမိပါသည်။ ။ တီရှပ်အနက် ဝတ်ထားမိသည်။ ။ လုံချည်က ဘီဘဲလ်အနက်။

ကျွန်မ သူ့စကားကို အပြုံးနှင့် တုံ့ပြန်ပြီးသူဝယ်လိုသော ဘောလ်ပင်ရဖေးလ်တွေကို အမျိုးအစား စုံအောင် ထုတ်ပြလိုက်သည်။ ။ သူက Refai ၊ ရွေးဖို့ ထက် ကျွန်မကိုသာ ဇွတ်နောက်နေပါသည်။ ။

‘မမက ဒီနေ့ မက်ဒေါနားပဲ’

ကျွန်မက သူ့ပေါက်ကရစကားတွေကို မတုံ့ပြန်ဘဲ ...

‘ကလေး ဒီနေ့ ကျူရှင်မရှိဘူးလား’

ကောင်လေးကို ကျွန်မက ကလေးဟု ခေါ်လေ့ရှိပါသည်။ ။ ကလေးဟု ခေါ်သည် ဆိုရာ၌ပင် ကျွန်မသည် သူနှင့် စကားပြောရာတွင် အခေါ်နာမ်စားမထည့်ဘဲ စကားကို တောက်လျှောက်ပြောလေ့ရှိသည်။ ။ နာမ်စားသုံးဖို့ လိုအပ်မှ သာလျှင် ကလေးဟု သုံးနှုန်းခြင်းဖြစ်သည်။ ။

‘ရှိတယ် မမရေ၊ ကျူရှင်တွေက တစ်ပုံချည်းပဲ၊ အခု တစ်ဘာသာပြီးပြီ၊ နှစ်ဘာသာရှိရာ ဆက်ရမယ်၊ အိမ်ရောက်တော့လည်း ကျက်စာ ဆရာမက အဆင်သင့် စောင့်နေရော’

အခုခေတ်ကလေးတွေ လူကြီးဖြစ်ရင် မိသားစုပုံစံ၊ ညီအစ်ကို မောင်နှမပုံစံ၊ နေအိမ်ပုံစံမထွက်ဘဲ သင်ကြားနာယူရေးပုံစံတွေ ဖြစ်နေတော့မည်ကို ကျွန်မ စဉ်းစားမိလိုက်သည်။ ။

‘ဆယ်တန်းကတော့ ကြိုးစားရမှာ ပဲ ကလေးရဲ့ ၊ အန်တီတို့ တုန်းကလည်း ကြိုးစားရတာပဲ၊ ဒါပေမဲ့ အန်တီတို့ တုန်းက ကျူရှင်ဆိုတာ သင်္ချာတို့ ၊ အင်္ဂလိပ်စာတို့ လောက်ပဲ ယူကြတာ၊ ကျန်တာတွေ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် ကျက်ရတာ’

ထို့ပြင် ကျွန်မတို့ ခေတ်တုန်းက အတန်းထဲမှာ စာတော်သူတွေ ကျူရှင်ယူသည် ၊ ဂုဏ်ထူးထွက်အောင် ဆေး၊ စက်မှုဝင်အောင်။ စာညံ့သူတွေ ကျူရှင်ယူသည် ၊ အောင်ဖို့ သေချာအောင်။ အလယ်အလတ် အမျိုးအစား ကတော့ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ်ပဲ စာကျက်လေ့ရှိကြသည် ။

‘ကျွန်တော်က တခြားဘာသာတွေမှာ ပိုင်ပါတယ်။ Physics ပဲကြောက်တာ၊ Physics က ခက်တယ် မမရဲ့ ’

ကောင်လေးသည် သူ့ကျောင်းကိစ္စစကားစပ်မိတိုင်း ရူပဗေဒဘာသာမှာ သူ အားနည်းသည် ဟု ပြော တတ်သည် ကို ကျွန်မ သတိထားမိသည် ။

‘ကလေးစိတ်ထဲမှာ Physics က ခက်တယ်ဆိုတာကို ဖျောက်ပစ်လိုက်၊ ဒါဆို လွယ်သွားရော’

ကျွန်မ စကားလည်း ဆုံးရော၊ ကောင်လေးသည် သူ့စည်သူလွင် ဆံပင်လေးများ လှုပ်သွားအောင် ရယ်ပါသည် ။

‘မမက တကယ်ရယ်ရတာပဲ၊ ခက်တာပျောက်ရင် ခက်တာပျောက်မယ်...ဟုတ်လား၊ မေခလာရောက်ရင် ဝေဒနာပျောက်မယ်တို့ ၊ ရတနာစုလိုက ရွှေဥသို့ ကြွပါတို့လိုကြီးပါလား၊ မမ တီဗွီကြော်ငြာ ရိုက်ပါလား၊ ထွန်းအိန္ဒြာဗို လောက်တော့ ကျွန်တော့်မမက အသာဖြတ်တက်မှာ ဗျ’

ကောင်လေး၏ ပျိုမျစ်လတ်ဆတ်မှု၊ အပြစ်ကင်းစင်မှုတို့ ကို ကျွန်မ အလွန်နှစ်သက်မိသည် ။ ကျွန်မ သူ့အရွယ်တုန်းက သူ့လောက်အပြစ်မကင်းပါ။ သူ့လောက်လည်း မဖြူစင်ခဲ့ပါ။ ကျွန်မသည် ဖျတ်ဖျတ် လတ်လတ် သွားလာနေထိုင်ခြင်းကို ရှောင်ခဲ့သည် ။ ကျောင်းစာတွေ အပိခံပြီး တစ်ကိုယ်တည်း စိတ်ကူးယဉ် နေခြင်းကို မွေ့လျော်ခဲ့မိသည် ။

ဒါကြောင့်လည်း ကျွန်မ ဒီကနေ့မှာ ဝန်ထမ်းမလုပ်၊ အပြင်လောကကို မထွက်၊ မဖြစ်တဖြစ် ဆိုင်ကလေးနဲ့ တစ်ကိုယ်တည်းနေနေသည် ပဲ။

‘ကလေးကလည်း ၊ Physics လွယ်လွယ်ကလေးပဲ၊ ကဲ အခု ကလေးက လက်ထဲက စာအုပ်ကို လွှတ်ချလိုက်ပြီဆိုပါတော့ အဲဒါ ခက်လား၊ လွယ်လား၊’

‘မမကလည်း စာအုပ်လွှတ်ချတာ လွယ်လွယ်လေးပဲဟာ၊ တစ်ဘရိတ်ထဲ အုပ်တစ်ရာ အောက်လွှတ်ချ နိုင်တယ်’

‘အဲဒီထဲမှာ ရူပဗေဒနဲ့ ပတ်သက်တာဘာပါလဲ၊ ကဲ - ဖြေ’

ကောင်လေး စဉ်းစားနေပါသည် ။ သူ့စည်သူလွင် ဆံပင်လေးကိုလည်း ကုတ်ဖဲ့ပွတ်သပ်လိုက် သေးသည် ။

“အလေးရယ်၊ အလေးချိန်ရယ်၊ ကမ္ဘာမြေကြီးရဲ့ ဆွဲငင်အားရယ်” ကောင်လေး တစ်ခုချင်း စဉ်းစား ဖြေပါသည် ။

‘အဲဒါ Physics ပဲပေါ့၊ Physics ဆိုတာလွယ်ပါတယ်။ ဖြစ်ရိုးဖြစ်စဉ်တွေအ ပေ ၊ မှာ အကြောင်းရင်းရှာပြီး သီဝရီထုတ်ထားတာတွေနဲ့ အခြေခံပြီးမှ ထပ်မံတွေ့ရှိခြင်း၊ အသစ်တီထွင်ခြင်းတွေကို ခေါ်တာ’

‘ကျွန်တော်က အဲဒါကို မကြိုက်တာ မမရ၊ ဘာမှ မဟုတ်တာတွေကို ခက်အောင်လုပ်ထားလို့ ၊ Chemistry ဆိုရင် လွယ်လွယ်လေး၊ နောက်က အိုတူးဆက်ရင် အောက်ဆိုက်ဖြစ်တယ်။ အက်စ်အိုဖိုး ဆက်ရင် ဆာလဖိတ်ဖြစ်တယ်”

ကောင်လေး ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် ဆိုင်ထဲမှ ထွက်သွားပါသည် ။

ကျွန်မစိတ်ထဲ ထိုကောင်လေးသည် ဆယ်တန်းကို ဒီနှစ် နှစ်ချင်းပေါက်အောင်မည်ဟု ယုံကြည် နေမိသည် ။ ကောင်လေးသည် သွက်လက်ချ

က်ချာသည် ။ ကျောင်းစာကို မျက်ခြည်ပြတ်မခံတတ်။ ကျောင်းစာ တစ်ခုတည်းမှာ နစ်မြုပ်မနေဘဲ ကိုယ်ပိုင်စဉ်းစား ဝေဖန်တတ်တာမျိုးလေးလည်း ရှိသည် ။ နှစ်ချင်းပေါက်တော့ အောင်ပါလိမ့်မည်။ ဂုဏ်ထူးတွေ တစ်သိကြီးနှင့် ဆေးတို့၊ စက်မှုတို့ တော့ ကျွန်မ မထင်တတ်ပါ။

နောက်နှစ်ရက်ခြားပြီး ...

ကောင်လေး ... ကျွန်မဆိုင်ကို ရောက်လာပြန်ပါသည် ။

‘ကျွန်တော် သီဝရီတွေ အကုန်ကျက်ပြီးပြီဗျ’

ဒီတစ်ခါမှာ တော့ ကျွန်မကို မက်ဒေါနားလို့ မပြောတော့ပါ။ Physics ကို စိတ်ညစ်တယ်လို့ လည်း မပြောတော့ပါ။ စာကျက်ပြီးပြီက စ၍ ပြောပါသည် ။ သူတို့ စာမေးပွဲကြီးလည်း နီးပြီပဲ။

‘အန်တီမပြောဘူးလား ကလေးရဲ့ ၊ ကျက်လိုက်လို့ ရသွားရင် လွယ်သွားရော’

ကောင်လေးက ကျွန်မကို ပြန်၍ ...

‘မမကလည်း ဘွိုင်းလ်စ်တို့ ၊ ချားလ်စ်တို့ ၊ နယူတန်တို့ ရဲ့ နိယာမတွေဆိုတာ မမကလည်း ရှိပြီးသား တွေကိုပဲ ဖော်ထုတ်ပြသထားတာချည်းပဲဟာ’

‘ဖော်ထုတ်ပြသ’ဟူသော စကားလုံးကို ကောင်လေး သုံးစွဲလိုက်ခြင်းအား ကျွန်မ မအံ့သြမိပါ။ ယခုခေတ်ကာလကလေးတို့ သည် ပြုပြင်စီမံ၊ ဖော်ထုတ်ပြသ၊ အဆင့်မြင့်၊ လမ်းညွှန် ဩဝါဒ၊ စစ်ဆေးကြည့်ရှု ဟူသော စကားရပ်တို့ ကို သူတို့ ကျွမ်းဝင်နှင့်ပြီးဖြစ်သည် ။

ကျွန်မ သူ့ကို တစ်ခုမေးကြည့်ချင်သည် ။

‘အန်တီတစ်ခုမေးမယ်၊ တိုက်ရိုက်အချိုးကျနဲ့ ပြောင်းပြန်အချိုးကျဆိုတာ ဘယ်လိုကွာလဲ’

‘မမကလည်း တိုက်ရိုက်အချိုးကျဆိုတာ များ ရင် များ သလိုလိုက်သွားတာ၊ ပြောင်းပြန် အချိုးကျ ဆိုတာ တစ်ဖက်က များ ရင် များ သလောက် ဟိုဘက်မှာ နည်းသွားတာကို ခေါ်တာ’

‘ဒါဆို သက်ရောက်မှုတိုင်းမှာ ညီမျှတဲ့ တန်ပြန်သက်ရောက်မှု ရှိတယ်ဆိုတာကရော’

‘အဲဒါက နယူတန်နိယာမလေ၊ မမရဲ့ ’

‘စောစောက တိုက်ရိုက်အချိုးကျ၊ ပြောင်းပြန်အချိုးကျနဲ့ ညီမျှတဲ့ တန်ပြန်သက်ရောက်မှုနဲ့ ဘယ်လို ကွာလဲ’

ရောက်မိရောက်ရာ စပ်မိစပ်ရာ မေးကြည့်မိပြီးမှ ကျွန်မမေးတာ မှားများ သွားလားဟု ကျွန်မ ထင်သွား ပါသည် ။ စာမေးပွဲကြီး အလွန် နီးကပ်နေသော ကလေးကို ကျွန်မ ရှုပ်ထွေးစရာများ ဖြစ်စေလိုက်မိပြီ လား။

‘အဲဒါပေါ့ မမရဲ့ ၊ ဘွိုင်းလ်စ်ရယ်၊ ချားလ်စ်ရယ်၊ နယူတန်ရယ် တွေ ဆုံဆွေးနွေးခွင့်ပေးလိုက်ရင် ကမ္ဘာကြီးတောင် ပြားသွားနိုင်တယ်၊ သူတို့ စိတ်ကူးတွေက တခြားစီကြီး’

တွေ့ဆုံဆွေးနွေး ဟူသော စကားရပ်ကို ကောင်လေး သုံးစွဲလိုက်ခြင်းအတွက်လည်း ကျွန်မ မအံ့သြပါ။ ကောင်လေးက စည်သူလွင် ဆံပင်လေးကို လက်နှင့် သပ်လိုက်ပြီး ဆက်ပြောပါသည် ။

‘ကျွန်တော်တို့ ကို လက်ငင်းအကျိုးပြုတာ နယူတန်ပဲ၊ ကောင်မလေး တွေနဲ့ ခင်မင်အောင် ကြိုးစားရင် ထည့်သုံးလို့ ရတယ်၊ Action မှာ React

ion ရှိရမယ်၊ ဘာညာကွဲကွဲပေါ့’

ကောင်လေးက သူ့စကား သူသဘောကျပြီး ရယ်သဖြင့် ကျွန်မလည်း ရယ်မိပါသည်။ ။ ပြီးတော့ ကောင်လေး M & M သုံးထုပ်ဝယ်ပါသည်။ ။

‘ကြိုးစားကလေးရေ . . . M ဆုတွေရအောင်’

‘ကြိုးစားဖို့ တော့ စိတ်ချ မမရေ၊ M ဆုတွေ တစ်ပြုံကြီးရကို ရရမယ် ၊ တာတာနော်’

ထိုကောင်လေးကို ကျွန်မ ခင်မင်မိပါသည်။ ။ သူ့မိဘတွေ ဘယ်သူဘယ်ဝါ ကျွန်မ မစပ်စုမိသော်လည်း ပညာလည်း တတ်ပြီး ပစ္စည်းဥစ္စာလည်း အထိုက်အလျောက်ရှိသော အဆင့်အတန်းတစ်ခုမှ ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု ကျွန်မထင်ပါသည်။ ။

ပညာကို ယုံကြည်စွာ သင်နေသော ထိုကောင်လေးသည် အပြင် လောကသို့ရောက်ပါမူ သင်ထားတဲ့ ပညာတွေက သုံးလို့ လည်း မရဘူးလို့ များ စိတ်ညစ်သွားလေမလား။ ဘဝဆိုတာ ရူပဗေဒ ဘာသာရပ်ထဲကလို တိုက်ရိုက်အချိုးကျချင်မှ ကျတာတွေ၊ ပြောင်းပြန်ဖြစ်နေတာတွေ၊ သက်ရောက်မှုရဲ့ တန်ပြန် သက်ရောက်မှုအတွက် အချိန်၊ အရွယ်တွေ အများကြီး ပေးရတာတွေ၊ လက်ရှိ တည်ကိန်းကို သုညနဲ့ ယောင်မှားမြှောက်မိပြီး အကုန်လုံး သုညဖြစ်ကုန်ရတာတွေ။

တကယ်တော့ ဘဝမှာ အရာအားလုံးသည် ကျောင်းတုန်းကသင်ခဲ့ရတာတွေနဲ့ တစ်နည်းမဟုတ် တစ်နည်း ပတ်သက်နေတတ်ပါသည်။ ။ ဒီအကြောင်း ကောင်လေးသိအောင်ကျွန်မ ပြောပြချင်ပါသည်။ ။ သို့နှင့် ဆယ်တန်းစာမေးပွဲ ဖြေရသည့်ရက်သို့ ရောက်လာပါသည်။ ။

စာမေးပွဲမတိုင်မီ ၇ ရက်ခန့် ကောင်လေးပျောက်နေသည် ကို ကျွန်မ

နားလည်နိုင်သော်လည်း သူ့ကို သတိရနေသည် မှာ အမှန်ပင်ဖြစ်ပါသည်။ နာမည်လေးလည်း မသိ၊ နာမည်လေး ဖုန်းနံပါတ်လေးများ သိရရင် ကောင်လေးကို ကျွန်မ အားပေးချင်ပါသည်။ ကောင်လေးရဲ့ မိဘတွေက မည်သို့သော မိဘအမျိုးအစားများ ပါ လိမ့်။ ငွေကိုချည်း ကျုံးရှာပြီး ကျောင်းကို ဝတ်ကျေတမ်းကျေ ထားတတ်သည့် အမျိုးအစားလား။ ငွေကြေး အပြည့်အစုံကြီးထဲက မဟုတ်သဖြင့် ‘ပညာ’ကို ‘ပုံ’ အားကိုးခိုင်းတတ်သည့် မိဘမျိုးများ လား။ ပညာနှင့် ငွေကြေးသည် တစ်ခါတစ်ရံ တိုက်ရိုက် အချိုးကျပြီး တစ်ခါတလေမှာ လည်း ပြောင်းပြန် အချိုးကျ ဖြစ်နေတတ် ပါသည်။

ဆယ်တန်းစာမေးပွဲ ရက်တစ်ရက်မှာ ကောင်လေးအပြေးအလွှား ရောက်လာသည်။ စာမေးပွဲခန်းထဲက ထွက်ထွက်ချင်း အမောတကော ရောက်လာခြင်းဖြစ်သည်။ သူ့ကို တွေ့ရသဖြင့် ကျွန်မ ဝမ်းသာသွားသည်။

‘ကလေးလေးပါလား၊ ဖြေနိုင်လား၊ ဖြေနိုင်မှာ ပါ၊ ဒီနေ့ မြန်မာစာ နော်’

‘ဒီမှာ မမ၊ ကွက်ရှင်ပေပါ’

ကျွန်မကွက်ရှင်ပေပါကို ယူကြည့်လိုက်သည်။ စာစီစာကုံး ခေါင်းစဉ်သုံးခုကို သတိထားမိသည်။

‘စာစီစာကုံးက ဘာကိုရွေးလဲ’

‘ကျွန်ုပ်၏ အကောင်းဆုံးမိတ်ဆွေ ဆိုတဲ့ ခေါင်းစဉ်ကို ကျွန်တော် ရေးခဲ့တယ်၊ မမအကြောင်း ရေးလိုက် တယ်၊ အဲဒါ မမကို လာပြောတာ’

ဘုရားရေ . . . ကျွန်မ မျက်လုံးပြူးသွားပါသည်။

‘ဘာတွေများ ရေးလိုက်လဲ’

‘မမက ဘွဲ့ရပြီးသား၊ ဒါပေမဲ့ စတိုးဆိုင်လေးပဲလုပ်တယ်။ မမက ကိုယ်ပိုင်စီးပွားရေးလုပ်ပေမယ့် စီးပွားရေးမဆန်ဘူး၊ ပညာတတ်မို့ စီးပွားရေးမဆန်တာဖြစ်နိုင်သလို မမဘဝမှာ ပူပင်စရာ မလိုအပ်လို့ စီးပွားရေးမဆန်တာလည်း ဖြစ်နိုင်တယ်၊ ဘာကိုမှ သိပ်မမျှော်လင့်လို့ စီးပွားသိပ်မရှာတာလည်း ဖြစ်နိုင်တယ်’

ဘုရား ...ဘုရား ၊ လူပေါင်းမှားပါပြီ။ ကျွန်မစိတ်ထဲက ရေရွတ်မိသည် ။ သူ့အဖြေလွှာကို ခြစ်တဲ့ ဆရာတော့ တော်တော်စိတ်ညစ်မှာသေချာသည် ။ ကောင်လေးက ဆက်ပြောပြန်သည် ။

‘ကျွန်တော်က မမလို့ ခေါ်ပေမယ့် မမက မမကိုယ်မမ အန်တီလို့ သုံးတယ်၊ မမက လူကြီး ဂိုက် ဖမ်းတယ်၊ ဒါပေမဲ့ မမက မရှိတော့တဲ့ ကျွန်တော့်အမေထက် အသက်ငယ်တာ သေချာတယ် မမနဲ့ ကျွန်တော် တကယ့်မောင်နှမဖြစ်ရရင် သိပ်ကောင်းမယ်’

‘မမက တစ်ခါတစ်ခါ မက်ဒေါ်နားနဲ့ တူတယ်၊ မမက ရူပဗေဒ တော်တယ်၊ မပြောကောင်း ပြောကောင်း ဒီနှစ်ဆယ်တန်းမှာ ရူပဗေဒ မအောင်ခဲ့ရင် နောင်နှစ်မှာ မမဆီမှာ ရူပဗေဒကျူရှင် ယူပါရစေလို့ ဖေဖေကို ကျွန်တော်ပူဆာမယ်၊ ဖေဖေက ကျွန်တော့်ကို သိပ်ချစ်၊ သိပ်ဂရုစိုက်လို့ ကျွန်တော် ခင်မင်တဲ့ မမကိုလည်း ဖေဖေ သဘောကျမှာ သေချာတယ်၊ အဲဒါ နိဂုံးပဲ သွားမယ်နော် မမ၊ တဲ့တာ၊ ဟိုမှာ ဖေဖေ လာကြိုနေပြီ’

စည်သူလွင် ဆံပင်နဲ့ ကောင်လေးကို ‘ကလေး’လို့ မြင်မိသော ကျွန်မကိုယ်ကျွန်မသာ အပြစ်တင်မိပါ တော့သည် ။

ဒီကနေ့ခေတ် ကလေးတို့ သည် ကျောင်းသင်ခန်းစာထဲက ဘာသာရပ်ကို အပြင်လောကနှင့် ဆက်စပ် တွေးခေါ်ရာမှာ ကျွန်မတို့ ခေတ်ထက်

များစွာ သာလွန်ထက်မြက်သည် ကို ကျွန်မ တိတိကျကျ သိလိုက်ရပါပြီ

။

*

ပထမထပ်

(၁)

ပထမထပ်သည် လမ်းပေါ်က မြင်ကွင်းများ လှုပ်ရှားမှုများ အဖြစ်အပျက်များကို တိတိကျကျနီးပါး မြင်နိုင်သော အထပ်ဖြစ်ပါသည်။ ။

(၂)

ကျွန်မနှင့် ကျွန်မ၏ ပထမထပ်သည် အလွန်ရင်းနှီးသော ဆက်သွယ်မှုနှင့် ပေါင်းကူးထားကြပါသည်။ ။

ကျွန်မကို ဤပထမထပ်မှာ ပင် မွေးဖွားသည်။ ။ ဤအထပ်မှာ ပင် ကျွန်မကြီးပြင်းရသည်။ ။ ကျွန်မ၏ ဘဝတစ်လျှောက် ဖြတ်သန်းရခြင်းအားလုံးသည် ဤအထပ်ပေါ်၌ပင် ပြီးမြောက်ခဲ့ရသည်။ ။ ကျောင်းနေသော ကာလနှစ်အချို့သာ ကျွန်မ ပြင်ပနှင့် နီးနွယ်ခဲ့ရသည်။ ။ အရာအားလုံးသည် ဤပထမထပ် အတွင်း၌ သာ ပြီးခဲ့သည်။ ။

ကျွန်မအား မွေးဖွားချိန်မှ သည် ကျွန်မ၏ ခြေထောက်နှစ်ဖက်စလုံး မထောက်နိုင်၊ မလျှောက်နိုင်၊ မသန်မစွမ်းဖြစ်သွားရသည် အထိပေါ့။

ကျွန်မကို ကိုယ်ဝန်ရှိလျက်မှာ ကျွန်မ၏ အဖေ ကွယ်လွန်သွားပြီး ကျွန်မ၏ အမေမှာ မုဆိုးမ ဖြစ်ကျန်ရစ်ရသည်။ ။ ကျွန်မကို မွေးဖွားပြီးသော် မီးတွင်းရောဂါတစ်ခုကြောင့် ကျွန်မ အမေမှာ သေဆုံးသွားရ ပြန်သည်။ ။ ကျွန်မ မမိလိုက်သော အဖေသေရခြင်း .. . ။ ထိုကိစ္စနှစ်ခုသည် ကျွန်မ

အား စိတ်အားချို့တဲ့ ခြင်း ဝေဒနာကို တစ်စတစ်စ ရလာစေသည်။ ဥပမာ ကျွန်မ ကျောင်းနေနေချင်း သူငယ်တန်းအစ၊ ပထမဆုံး ကျောင်းသွားရသောနေ့။

အဲသည် နေ့က ကျွန်မကို ကျွန်မ၏ အဒေါ်ကြီးက သနပ်ခါးတွေ ဖွေးညက်နေအောင် လိမ်းပေးသည်။ ကျွန်မကလည်း မျက်နှာလေးကို မော့ထားသည်။ ထိုစဉ်မှာ မျက်ရည်တွေကျနေသော ဒေါ်ကြီးကို ကျွန်မ သတိထားမိသည်။

‘ဒေါ်ကြီး...ဘာလို့ ငိုနေတာလဲဟင်’

‘သမီး အဖေအမေသာ ရှိလိုက်ရင်ကွယ်’

ကျွန်မစိတ်ထဲကို လှိုင်းအိတွေ တစ်ထွေးကြီး ရောက်လာသည်။ ကျွန်မ တစ်ခုခု ဖြစ်သွားသည်။ ထိုစဉ်မှ စ၍ ‘ခံစားမှု’ ဆိုသော စကားစုကို ကြားရတိုင်း၊ ဖတ်ရတိုင်း ကျွန်မသည် ကျောင်းနေခါစ မနက်ခင်းက သနပ်ခါးနံ့ငြိမ်းသော စိတ်လှုပ်ရှားခြင်းကို ကျွန်မ သတိရရသွားတတ်သည်။

‘ဒေါ်ကြီး... မငိုနဲ့ နော်။ ဒေါ်ကြီးနဲ့ သမီး အတူတူကျောင်းသွားကြမှာ’

‘ဒေါ်ကြီးလက်ကိုတွဲ၍ ကျောင်းသွားရသည်။ တက်ရမည့် ကျောင်းခန်းအထိ ဒေါ်ကြီး လိုက်ပို့သည်။’

ထိုအပျော်တို့ သည် စောစောက ဖြတ်သန်းခဲ့သော လှိုင်းအိတစ်ထွေးကြီး ပြန်ဖြစ်သွားပြီး ကျွန်မကို လှုပ်ရမ်းပစ်လိုက်သော ကိစ္စတို့ သည် ကျောင်း၌ပင် စတင်ခဲ့သည်။

သူများ တွေမှာ အဖေနဲ့ အမေနဲ့။ အဖေအကြောင်း အမေအကြောင်း

ပြောကြတိုင်း ငါ့အဖေက ငါ့ကိုမမွေးခင်က သေသွားတယ်။ ငါ့အမေက ငါ့ကိုမွေးမွေးချင်း သေသွားတယ် .. . ။ ပြောပါများ သော် ကျွန်မဝမ်းနည်းလာတတ်သည် ။ ကျွန်မအသက် ငါးနှစ်ကျော် ခြောက်နှစ်သမီးမှာ ပင် ကျွန်မသည် ချို့တဲ့ ခြင်း လှိုင်းဒဏ်ကို ခံစားတတ်လာရသည် ။

အဖေအမေ မရှိပေမယ့် ဒေါ်ကြီးက ငါ့ကို . . . ။

ဒေါ်ကြီးက ကျွန်မကို ဘယ်လိုချစ်ကြောင်း၊ ဘယ်လိုဂရုစိုက်ကြောင်း၊ ထမင်းခွံပေးတာ၊ ရေချိုး ပေးတာ၊ သနပ်ခါးလိမ်းပေးတာ၊ သနပ်ခါးလိမ်းရင်း ကျောက်ပျဉ်ပေါ်မှာ သွေးထားတဲ့ သနပ်ခါးလေးကို လက်ညှိုးနဲ့ ကော်ပြီး ပါးစပ်ထဲခွံပေးလိုက်ရင် လျှာပေါ်မှာ ခါးသက်မွှေးမြဲသွားတာလေးက ဘယ်လို . . . ။

ဟယ် . . . ငါတို့ လည်း နင့်လို ဒေါ်ကြီးမျိုး ရှိချင်လိုက်တာ၊ သူတို့ အဲဒီလို ပြောလာရင် ကျွန်မ ကျေနပ်လှသည် ။ သူတို့ ၏ အဖေအမေတို့ သည် ရုံးတက်သူများ ဈေးထွက်သူများ ဖြစ်၍ သူတို့ မှာ အိမ်ဖော် လက်ပေါ်မှာ နေကြရသူတွေဖြစ်သည် ။

ဒေါ်ကြီးနှင့် ကျွန်မတို့ ၏ ကျေနပ်စရာကောင်းသော ကာလတို့ သည် တစ်ခုသော နွေရာသီ ကျောင်းပိတ် ရက် အချိန်ပိုင်းအထိသာ ရှည်ကြာခဲ့သည် ။

အထက်မြန်မာပြည်အနှံ့ ဘုရားဖူးသွားရင်း ကားချင်းတိုက်မိပြီး ဒေါ်ကြီးမှာ ဒဏ်ရာမကြီးကျယ် သော်လည်း ကျွန်မမှာ ခြေထောက်နှစ်ချောင်းစလုံး သွင်သွင်ကျိုးရတဲ့ အဖြစ်အထိပေါ့။

ခြေထောက်နှစ်ချောင်းစလုံး၏ ခြေကျင်းဝတ်နှစ်ဖက်စလုံး သွင်သွင် ကျိုးသွားခဲ့သည်။ ။

ခြေသလုံးကို ဖွဲ့စည်းထားသည့် ဖစ်ဘျူလာနှင့် တီဘီယာခေါ် အရိုးနှစ်ချောင်းစလုံး ဘယ်ညာ ကျိုးသွားခဲ့ရသည်။ ။

လနှင့်ချီ၍ ကျောက်ပတ်တီးနှင့်နေရသည်။ ။ အရိုးများ ပြန်ဆက်သွားသော်လည်း အကောင်းပကတိမူ ပြန်မဖြစ်နိုင်တော့။ ခြေကို ကြာရှည်အားမပြုနိုင်။

ဒေါ်ကြီးက ကျွန်မကို ကျောင်းဆက်မထားတော့ဘဲ အိမ်သို့ ဆရာမခေါ်၍ စာသင်စေခဲ့သည်။ ။ အိမ်ထဲ သွားရင်းလာရင်းမှာ ပင် ကျွန်မသည် ချိုင်းထောက်တစ်ဖက်သုံးရသည်။ ။

မျှော်လင့်ချက်နှင့် ရှင်သန်နေသူမှာ ကျွန်မဖြစ်လာသည်။ ။ တစ်နေ့ကောင်းနိုးနိုး တစ်နေ့ကောင်းနိုးနိုး။ တစ်နေ့ မိမွေးတိုင်း၊ ဖမွေးတိုင်း ပြန်ဖြစ်လာနိုးနိုး၊ အို ...မဟုတ်သေးပါဘူး။ ဒေါ်ကြီး မွေးတိုင်း ပြန်ဖြစ်လာနိုးနိုး။

ထိုစဉ်မှ စ၍ ကျွန်မနေထိုင်ရာ ပထမထပ်သည် ကျွန်မ၏ ပထမထပ် ဖြစ်လာရတော့သည်။ ။

ရန်ကုန်မြို့၏ အသည်းနှလုံးနေရာသည် ကျွန်မအဖို့ နေ့စဉ် မရိုးနိုင်သော မြင်ကွင်း ဖြစ်နေသည်။ ။

ရွှေဘုံသာလမ်းနှင့် အနော်ရထာလမ်း ဆုံရာသည် ကျွန်မဘဝ၏ ထာဝရလမ်းဆုံဖြစ်ရသည်။ ။ မီးပွိုင့်အပြောင်းအလဲ .. . ကားများ အရပ်အသွား . . .။

ကျွန်မ၏ ပထမထပ်သည် ရွှေဘုံသားလမ်းပေါ်မှာ ဖြစ်သည်။ ။

မည်သည့်လမ်းက နဝဒေးလမ်း၊ ဘယ်လမ်းက ယောမင်းကြီးလမ်း၊
ဘယ်လမ်းက သံလွင်လမ်း၊ မေခလမ်း၊ မလိခလမ်း၊ ဗိုလ်ဆွန်ပက်လမ်း
ဟူ၍ လမ်းအမည်တွေ ပြောင်းတော့ . . .။

‘ဒေါ်ကြီး သမီးတို့ လမ်းရော နာမည်နောက်ထပ် မပြောင်းဘူးလား’

‘သမီးတို့ လမ်းက နာမည်ရှိပြီးသားလေ။ ရွှေဘုံသာလမ်း’

‘ထပ်ပြောင်းရင်ကောင်းမှာ နော်။ လမ်းနာမည်လှလှလေးရတာပေါ့’

ကျွန်မတို့ လမ်း၏ အပိုင်းသုံးပိုင်းမှာ ဟိုးအောက်ဆုံးဘလောက်မှာ
ရွှေဆိုင်အများ စုဖြစ်သည် ။ ကျွန်မ၏ ပထမထပ်တည်ရာ အလယ်ဘ
လောက်နှင့် အထက်ဘလောက်မှာ မူ ဆေးခန်းများ သာ ပွစာကျဲနေသ
ည် ။ လမ်းအဆုံး အထက်ဘက်အစွန်မှာ မူ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းဈေးအ
ဝင်ဝက နာရီကြီးကို မြင့်မြင့်စွင့်စွင့် တွေ့ရ သည် ။

မြေပြင်ညီအဆောက်အဦများ

ဖြစ်ကြသည့်

ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းဈေး၊ ရွှေဆိုင်၊ ဆေးခန်းများ သည် လူများ စုနှင့် မ
ဆက်သွယ်ဘဲ နေလို့ မရသည့်အကြောင်းအရာများ ဖြစ်သော်လည်း ကျ
ွန်မ၏ ပထမထပ် ကလေးမှာ မူ ကျွန်မတစ်ဦးတည်းအတွက် အလိုအ
လျောက်ပင် စကြဝဠာတစ်ခု ဖြစ်နေတော့သည် ။

ကျွန်မ ပထမထပ်ကလေးထဲမှာ တီဗွီစက်၊ ဗီဒီယိုစက်၊ စာအုပ်စာတ
မ်းအချို့တို့ နှင့် ကျွန်မ နေနေရသည် ။ ဂီတတွေ အနုပညာတွေကို ကျွန်
မ အလွန်အမင်း စိတ်မဝင်စားတတ်။ ဒေါ်ကြီးကလည်း လူကြီးပီပီ အဲဒါ
တွေကို သိပ်အလေးမထားသဖြင့် ဗီဒီယိုပြစက်ကို အသုံးမပြုဖြစ်တာ
များ နေသည် ။ ရုပ်မြင်သံကြားတော့ မှန်မှန်ဖွင့်ဖြစ်သည် ။

နံနက်ခင်း၊ နေ့လယ်ခင်းနှင့် ညနေဦးပိုင်းတို့ တွင် ကျွန်မသည် ပထ

မထပ်၏ ကြမ်းနှင့် တစ်ပြေး တည်းသော သံတိုင်စိုက်ပြတင်းတံခါးမှာ ထိုင်ပြီး အပြင်ဘက်ကို ကြည့်နေတတ်သည်။ ကျွန်မ၏ နေ့စဉ် အလေ့ အထဖြစ်နေတော့သည်။

တံခါးဝမှ အခန်းအပြင်ထွက်ပြီး လှေကားတစ်ထပ်ဆင်းလျှင် ပလက်ဖောင်းပေါ်ရောက်သည်။ သို့သော် ကျွန်မ မရောက်တတ်။ ချိုင်းထောက်တစ်ဖက်သည် ကျွန်မကို အများကြီး ကန့်သတ်ထားသည်။

ပလက်ဖောင်းပေါ်မှာ လူတွေသွားလာနေသည်။ ။ ဈေးသည် တွေရှိနေသည်။ ။ ကျွန်မသည် အငြိမ်ထက် အလှုပ်ကို စိတ်ဝင်စားသည်။ ။ အငြိမ်ဆိုသည် မှာ ဈေးသည် များ ဆိုင်းဘုတ်များ၊ ပလက်ဖောင်းအစပ်နှစ်ဖက်မှာ ရပ်ထားသောကားများ .. ။ နယူးဒေလီ၊ သဲဝါ၊ စန္ဒာ၊ မြစန္ဒာ၊ လင်းရောင်ခြည်ဆေးခန်း၊ ဆေးကမ္ဘာဆေးခန်း၊ ခရမ်းဦးချစ်တင်ဆေးခန်း . . ။ ဆေးခန်းတွေ၏ တံစက်မြိတ်မှာ ပြတ်သိပ်နေအောင် ချိတ်ဆွဲထားသော ဆိုင်းဘုတ်အသေးလေးတွေကိုတော့ ကျွန်မ မဖတ်သာပါ။

ကျွန်မ ကြိုက်နှစ်သက်သော အလှုပ်များမှာ လမ်းဖြတ်ကူးကြခြင်း၊ မီးပွိုင့်မှာ ကားတွေ အရှိန်လျှော့ . . .ရပ်။ ကားတွေ ရပ်တန့်နေတုန်း လူတွေကလမ်းကူးပြီး လူတွေရပ်၊ ကားတွေ တစ်ကျော့ပြန်ထွက်ကြ။

ဟော ...ဟိုကားက မီးနီကို အတင်းဖြတ်မောင်းတယ်။ ဟင် ...မလွတ်ဘူး။ နောက်ပြန်ဆုတ်ရပြီ။ ဟိုလူ . . .ဟိုလူ . . ကူးပြီ . . . ကူးပြီဟယ် မလွတ်ဘူး။ သူလမ်းလယ်ကောင် အရောက် မီးပြန်စိမ်းသွားပြီး ကားတွေ ထွက်လာလို့ သူ့ခမျာ လမ်းလယ်မှာ . . .ငါသာဆို ကြောက်မှာ။

ညိုရောင်သန်း၍ အတန်အသင့် ကြုံလှီနေသော ကျွန်မ၏ ခြေထောက်နှစ်ဖက်ကို ကျွန်မ ကြည့်လိုက်မိ သည်။

ဖြစ်စတုန်းက လာပြီး သတင်းမေးကြသူတွေမှာ ကျွန်မကို သနားက

ရုဏာသက်သော မျက်နှာ ကိုယ်စီနှင့် ဖြစ်နေကြသည်။ ကျွန်မအဖို့ မူ ဖြစ်ဖြစ်ချင်း လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ ဝမ်းနည်းသွားတာပဲ ရှိသည်။ ဆက်ပြီး ဘယ်လိုမှ သိပ်ပြီး ပြင်းပြင်းထန်ထန် မခံစားရ။ ခြေထောက်ကျိုးတာပဲ။ ကင်ဆာမှ မဟုတ်ဘဲ။ ပြန်ကောင်း သွားမှာ ပေါ့ဟူသော မျှော်လင့်ချက်ကြောင့်လည်း ဖြစ်မည်။

အဖေရောအမေရော မရှိခဲ့သည့် ကျွန်မမှာ ဒေါ်ကြီးသည် ကျွန်မ၏ အားကိုးအားထားရာ ဒုတိယမိဘ ဖြစ်ရသည်။ ခြေနှစ်ဖက်စလုံး ကောင်းစွာ မသန်စွမ်းတော့သည် တွင် ကျွန်မ၌ ချိုင်းထောက်ကလေးရှိ နေသည်။ တတိယခြေထောက်ဖြစ်လာရသော ချိုင်းထောက်ကလေးကို ကျွန်မ ကောင်းစွာ အသုံးပြုတတ်နေပြီ။

အနော်ရထာလမ်းကို ရင်ခွဲပစ်လိုက်သော ရွှေဘုံသာလမ်း ခေါ်မလား၊ ရွှေဘုံသာလမ်းကို တိခန့် ဖြတ်ချလိုက်သော အနော်ရထာလမ်း ခေါ်ရမလား . . .။

ရန်ကုန်မြို့ကြီးသည် ကျွန်မအဖို့ မူ လမ်းနှစ်လမ်းသာ ရှိသည်။ သူတို့ သည် တစ်လမ်းကို တစ်လမ်း ဖြတ်ချပစ်နေကြသည်။ လမ်းအကျိုးအပွဲ လမ်းအပိုင်းများ ဖြစ်သွားအောင် သူတို့ အချင်းချင်း လုပ်နေကြသည်။ ဒေါ်ကျော့တူ၏ မြို့တော်ရန်ကုန်လမ်းမြေပုံကားချပ်ပေါ်တွင် ကျွန်မ အပိုင်းလေးတစ်ပိုင်း မင်နီနှင့် ဝိုင်းထား မိသည်။ အနော်ရထာလမ်းနှင့် ရွှေဘုံသာလမ်းဆုံရာ ဖြစ်သည်။

ကန်ထရိုက်တိုက်များ ၏ အထပ်များ၊ ပါးလျှပ်သော နံရံများ၊ ကြောက်စရာကောင်းအောင် မိုးထိထိုး တွက်နေကြပုံများကို ကြည့်မိတိုင်း၊ ကြားရတိုင်း ကျွန်မ၏ ပထမထပ်ကလေး၏ လုံခြုံဆိတ်ငြိမ်ခြင်းကို ကျွန်မ ခံစားမိသည်။

ကြက်ခြေခတ်လမ်းနှစ်လမ်းနှင့် အထပ်တစ်ထပ်သည် ကျွန်မအဖို့
ငြီးငွေ့စရာကောင်းအောင် ကျဉ်းမြောင်းသော်လည်း လုံခြုံမှုကို ပေးစွမ်း
နိုင်မှန်း ကျွန်မ နားလည်မိသည်။ ။

ညနေခင်းနေရောင်သည် ဟိုတစ်ဖက် ပလက်ဖောင်းပေါ်ကို အရှိန်ပြ
င်းစွာ ကျရောက်တတ်သည်။ ။ ကျွန်မဘက်ခြမ်းမှာ မူ ညနေခင်း၏
အေးမြသော အရသာကို အပြည့်အဝ ခံစားရလေသည်။ ။ ပြတင်းတံခါး
သံတိုင်ကြားမှ မြင်နေရသော ညနေသည် အဝါတစ်ဝက် ညိုပြာရောင်
တစ်ဝက် နေပူရောင်တစ်ဝက် ညနေရောင်တစ်ဝက်နှင့် တစ်ရောင်စီကို
နှစ်နံ့စပ်ထားသော အဝတ်အထည် တစ်ထည်နှင့် တူနေသည်။ ။

လူသွားလူလာကတော့ ထုံးစံအတိုင်းပင် နေ့လယ်နေပူချိန်ထက်
ပိုများ သည် ။ ဟိုးလမ်းချိုးကွေ့မှာ နယူးဒေလီစားသောက်ဆိုင်၊
ပတ္တမြားလက်ဖက်ရည်ဆိုင် . . .။

အနားမှာ ရှိနေသော ဗလာစာအုပ်ကိုဖွင့်၍ ဘောလ်ပင်ကို ကောက်
ကိုင်လိုက်မိသည် မျက်နှာချင်း ဆိုင်တန်းက ဆိုင်ခန်းတွေကို
တစ်ခန်းပြီး တစ်ခန်း၊ ဘယ်အခန်းပြီး ဘယ်အခန်းဆိုသည် ကို ကျွန်မ
အလွတ်ရေး ချလိုက်မိသည်။ ။ ပုံကြမ်းတစ်ပုံထွက်လာသည်။ ။

ဟိုအထက်ဘလောက်ကိုလည်း ကျွန်မ မြင်ရသရွေ့ လှမ်းကြည့်လို
က်မိသည်။ ။ သိသာနေတာက ကလေးကစားစရာ ဆိုင်နှစ်ဆိုင်၊ လူဝင်လူ
ထွက် စုစုဝေးဝေးဖြစ်နေတာ အေးဆေးခန်းဖြစ်သည်။ ။

ပလက်ဖောင်းပေါ်မှာ က သီချင်းခွေဆိုင်၊ အထည်ဆိုင်၊
တရုတ်ပြည်ဖြစ် ကြွေပန်းကန်ဆိုင်၊ လူတွေ အဲဒီဆိုင်တွေကို မနင်းမိဘူး
လားမသိဘူး၊ ခြေချော်ပြီး ခင်းထားတဲ့ ပန်းကန်တွေပေါ် လဲကျလို့ လျော်
ရတဲ့ လူ ရှိချင်ရှိမှာ . . .။

ကျွန်မ၏ ခြေနှစ်ဖက်ကို ကျွန်မ ယောင်ယမ်းဆုပ်ကိုင်လိုက်မိသည်။ ။

(၄)

မြင်ကွင်းသည် ကျွန်မကို ညှို့ယူလိုက်သည်။ ။

ထိုမြင်ကွင်းကို ကျွန်မ ယခင်နေ့များက မသိခဲ့။ မသိခဲ့ရခြင်းအကြောင်းမှာ ခါတိုင်းညဦးပိုင်း ရုပ်မြင်သံကြားအစီအစဉ်စချိန်တွင် ကျွန်မသည် တီဗွီရှေ့သို့ အဆင်သင့် ရောက်ရောက်နေတတ်သည်။ ။ နေ့စဉ်ပဲဆိုပါတော့ . . .။

ဒီကနေ့တော့ တီဗွီမကြည့်ဖြစ်ပါ။ တီဗွီမှာ ကာလာတွေ ပျောက်ကုန်ပြီး အဖြူအမည်းချည်း ပေါ်နေသည်။ ။ တီဗွီပြင်သည့်လူကို မှာထားသည်။ ။ အစီအစဉ်တွေကလည်း ထူးခြားလှတယ် မဟုတ်သဖြင့် လည်းကောင်း ကျွန်မ ဒီကနေ့ ပြတင်းတံခါးသံတိုင်တွေကို မှီပြီးတော့ပဲ ဆက်ထိုင်နေ ဖြစ်သည်။ ။

ကျွန်မဘက်ခြမ်း ပလက်ဖောင်းပေါ်မှာ သာမန်လူသွားလူသာရှိသည်။ ။ ဈေးဆိုင်တွေလည်း ခါတိုင်း လိုပဲရှိနေသည်။ ။ ကျွန်မ၏ အထပ်နှင့် တစ်တန်းတည်း အစ္စလာမ်ဗလီမှာ လည်း ဝတ်ပြုချိန်၌ သာ အသွားအလာ ရှုပ်ထွေးသည်။ ။

မျက်နှာချင်းဆိုင် လမ်းဟိုဘက်ခြမ်းမှာ တော့ မှောင်စပျိုးပြီဖြစ်သဖြင့် ရွှေဆိုင်တွေ သိမ်းကုန်ပြီ။ ပလက်ဖောင်း လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တွေမှာ မူ လူစစရှိနေသေးသည်။ ။

လူသွားလူလာ ခပ်ပါးပါးကြားမှာ မှ လူများ လှသော ဆေးခန်းတစ်ခန်းကို ကျွန်မ သတိပြုမိ သွားသည်။ ။

ဒီဆေးခန်းက နေ့ခင်းဘက်မှာ လူရှင်းရှင်းရယ်၊ ညမှာ များ သား . . .

။ ထိုအတွေးစိတ်သည် တိခနဲ ပြတ်ကျသွားခဲ့သည် ။ အကြောင်းမှာ ထိုဆေးခန်းသို့ ဦးတည်လာနေသူ ဝင်ရောက်လာနေသူများ သည် မိမိကိုယ်မိမိ အားမပြုနိုင်ဘဲ နှစ်ဖက်စလုံးသော်လည်းကောင်း၊ တစ်ဖက်တည်းသော် လည်းကောင်း အခြားသူတစ်ဦး နှင့်တွဲ၍ လာရသူများ ဖြစ်နေသောကြောင့်ဖြစ်သည် ။

ကျွန်မရင်ထဲ လှိုက်ခနဲဖြစ်သွားသည် ။ ကိုယ့်လို မသန်စွမ်းသူများကို တွေ့မြင်ရလို့ လည်း ကျွန်မ အားမတက်နိုင်ပါ။ ရန်ကုန်တစ်မြို့လုံးမှာ အို ... တစ်လောကလုံးမှာ ကျွန်မတစ်ယောက်ပဲ မသန်စွမ်းသူ ဖြစ်လိုပါသည် ။ ကျွန်မ ဒုက္ခမျိုးကို တစ်ပါးသူများ ၌ ရှိမနေစေချင်ပါ။ အဖော်ညှိ၍ လည်းကောင်း၊ အဖော်ရှိ၍ လည်းကောင်း ဝမ်းမသာချင်ပါ။ အားမတက်ချင်ပါ။

ဟော . . .ဟိုမှာ . . . ။

ပစ်ကတ်ကားတစ်စီး၊ ဆေးခန်းရှေ့ပလက်ဖောင်းမှာ ထိုးရပ်သည် ။ ပက်လက်အနေအထားနှင့် လူတစ်ယောက်ကို လူတွေ မယူ၍ ဆေးခန်းထဲခေါ်သွားသည် ။

ထိုဆေးခန်းကို ကျွန်မ စိတ်ဝင်စားသွားမိသည် ။ နက်နက်ရှိုင်းရှိုင်းခံစားမှုနှင့် စိတ်ဝင်စားသွားမိသည် ။

(၅)

‘ဟဲ့ . . . ဟုတ်နိုင်ပါ့မလား’

‘ဟုတ်တယ် မမရဲ့ ၊ အကြောဘုရင်ဆိုတာ အဲဒီဆေးခန်းမှာ ရှိတယ်’

‘နင့်ဟာ မဟုတ်သေးပါဘူး။ အကြောဆရာဝန်တို့ အကြောကျွမ်းကျင်သူတို့ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်’

‘အကြောဘုရင်တဲ့ မမရဲ့’

အဲဒီဆေးခန်းမှာ အဲဒီလမ်းမလျှောက်နိုင်တာတွေ ကုတာ၊ ဘယ်သူလဲလို့ ငါ့ကို စုံစမ်းပေးစမ်း ဟူ၍ ရခိုင်မုန့်တီသည် လေးကို အကူအညီတောင်းမိသည်။ ကျွန်မရှေ့ ပလက်ဖောင်းပေါ်က ရခိုင်မုန့်တီသည် မှာကျွန်မနှင့် ရင်းနှီးသည်။ ရခိုင်မုန့်တီသည် လေးဆီက အကြောင်းပြန်ချက်ရလာသည်။

အကြောဘုရင်တို့ ၊ ဂျာမန်ဟိုမီယိုပက်သစ်တို့ ၊ တိဘက်ပိုလီယိုအထူးကုတို့ ဆိုတာတွေကို မဂ္ဂဇင်း ကြော်ငြာတွေမှာ အများကြီးတွေ့ရသည်။ သူတို့ ကို အထင်ကြီးခြင်းမရှိပါ။ ဒီလောက်လဲ လူမအုံနိုင်ဟု ကျွန်မထင်သည်။

နောက် ၂ ရက် ၃ ရက်ကြာမှ။

‘ဟုတ်တယ် . . . မမ၊ မမထင်တဲ့ အတိုင်းပဲ၊ အရိုးအကြောသမားတော် ဆရာဝန်ကြီးရှိတယ်တဲ့ ၊ မမပြမလို့ လား . . .’

“အေး . . .”

ကောင်မလေးပြောတာကို လွယ်လွယ်ပဲဖြေလိုက်သည်။ ။ ပြလို့လည်း အကြောင်းထူးမည်ဟု ကျွန်မ မထင်ပါ။ ခြေနှစ်ဖက်စလုံး၏ ခြေသလုံးရိုးနှစ်ချောင်းစလုံး သွင်သွင်ကျိုးခဲ့ရသည်။ တစ်ဖက်က ကြေ၍ ကျိုးခြင်းဖြစ်ပြီး တစ်ဖက်ကမူ ရိုးရိုးကျိုးခြင်းဖြစ်သည်။ တစ်စတစ်စ တဖြည်းဖြည်း ပြန်ကောင်းလာလိမ့် မည်ဟု ဆိုခဲ့ကြသည်။ ယခုအထိ အကြောအားဆေး အရိုးအားဆေးတွေ သောက်နေရသည်။ ။ ထပ်ပြရင်လည်း ဒီလိုနဲ့ သက်သာလာပါလိမ့်မယ်ဆိုသော စကားကိုပဲ ရလိမ့် မည်ထင်သည်။ ဟုတ်တော့ဟုတ်သည်။ ။

နှစ်နှင့်ချီ ခံစားလာရသော်လည်း ပိုမိုဆိုးရွားခြင်းမရှိခဲ့ပါ။
တဖြည်းဖြည်း သက်သာသည် ဟု ဆိုနိုင်သည် ။ နှေးကွေးသောနှုန်း
ထားနှင့် သက်သာနေသည် ။

‘အဲဒီဆရာဝန် လာရင် မမကိုပြမယ်’

တစ်နေ့ညနေမှာ ရခိုင်မုန့်တီသည် လေးက ကျွန်မကိုပြသည် ။

‘ဟိုမှာ . . .ဟိုမှာ ၊ ကားပေါ်က ဆင်းလာတာ အဲဒီဆရာဝန်ကြီး’

ကျွန်မ စိတ်ဝင်တစား ကြည့်မိသည် ။

ဆရာဝန်သမားတော်ကြီးဂုဏ်ပုဒ်နှင့် စာလျှင်တော့ သိပ်မကြီးသေး
ဟု ကျွန်မလူတတ်လုပ်ပြီး မှတ်ချက် ချမိသည် ။ ကျွန်မ သတိထားမိသ
ည် မှာ လမ်းလျှောက်ဟန်ဖြစ်သည် ။ ကိုယ်နေဖြောင့်မတ်သော လမ်း
လျှောက် ပုံဖြစ်သည် ။

အရိုးအကြောအနေအထား မဖြောင့်မတ်သူတို့ ကို ကုသပေးရသော
ဆရာဝန်၏ ကိုယ်နေ ဖြောင့်မတ် ခြင်းသည် ဝေဒနာသည် များ အတွက်
အားထားရာ အားတက်ရာတစ်ရပ်ဖြစ်ပေသည် ။

ထိုနေ့ကတည်းကစ၍ ကျွန်မ ညနေတိုင်း ပြတင်းတံခါးမှ မခွာတော့
။ တီဗွီလည်း မကြည့်တော့။ အဲဒီဆရာဝန်နှင့် ပြမည့်လူတွေ တဖွဲဖွဲရော
က်လာတတ်ချိန်၊ ဆရာဝန်လည်း ပြန်ပြီး ကားပေါ်တက် ကားထွက်သ
ည် အထိ ကျွန်မ ထိုဆေးခန်းကို ကြည့်နေတတ်သည် ။ ရောက်ချိန်ပြန်ချိ
န် အကြမ်းဖျင်းကိုပင် ကျွန်မ ခန့်မှန်းတတ်နေသည် ။

ကျွန်မ ဝမ်းနည်းရသည့်ကိစ္စမှာ သူတစ်ပါးအား တွဲမှီ၍
လာရောက်ပြသရသူများ သည် ကျွန်မလို ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်တွေ
မဟုတ်ကြခြင်းဖြစ်သည် ။ ကျွန်မနှင့် ရွယ်တူတွေဖြစ်ပါကလည်း ကျွန်မ

လို ခြေနှစ်ဖက်စလုံး ဒုက္ခရောက်ရသူ ဟုတ်ဟန်မတူ။

ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နှင့် မစွမ်းမသန် ဒုက္ခိတဖြစ်ရသည့် ကျွန်မကိုယ်
ကျွန်မ မနည်းကြီး အားတင်းရသည် ။ မိဘမရှိသဖြင့် အားတင်းထားတတ်သော အလေ့အထသည် ဒုက္ခိတဘဝမှာ အသုံးတည့်နေတော့သည် ။

‘သမီး ...ဝင်တော့လေ အအေးမိမယ်’

ဒေါ်ကြီးအနားရောက်လာသည် ။ ကျွန်မဘေးမှာ ထိုင်ချပြီး ကျွန်မ၏ ချိုင်းထောက်ကလေးကို ကောက်ကိုင်၍ ကျွန်မ ပေါင်ပေါ်တင်ပေးသည် ။

‘ဒေါ်ကြီး ... သမီး အဲဒီဆေးခန်းက အရိုးကုဆရာဝန်ကြီးနဲ့ ပြချင်တယ်’

ဒေါ်ကြီး အံ့အားသင့်သွားပုံရသည် ။ ဒေါ်ကြီးက (ဆရာဝန်တွေ ပြတ်နေတာကြာလှပြီ၊ တစ်ယောက် ယောက်နဲ့ ပြထားရအောင်)ဟု ဆိုလေတိုင်း ဒေါ်ကြီးရယ် ဘယ်သူနဲ့ မှ မပြချင်တော့ပါဘူး ဟူ၍ ကျွန်မ ပြောခဲ့သည် ချည်း ဖြစ်သည် ။

‘အေး ... အေး ဒေါ်ကြီး တိုက်ယူပေးမယ်’

*

နောက်တစ်နေ့မှာ ဒေါ်ကြီးနာမည်စာရင်း သွားပေးသည် ။

ဒေါ်ကြီးပြန်အလာ လှေကားမှ တက်လာသံကို ကျွန်မ နားစွင့်နေမိသည် ။ နံပါတ် ဘယ်လောက်ရမလဲ။ နံပါတ် (၁) မရချင်နေပါ။ ကျွန်မ ရှေ့မှာ လူတွေရှိနေနှင့်စေချင်သည် ။ ဆရာဝန်ကြီးသည် သူ့လူနာတွေကို ဘယ်လိုပြောဆိုကုသသည် ကို ကျွန်မ သိချင်လှသည် ။ နားထောင်ကြည့်ချင်လှသည် ။

ကိုယ်နေဖြောင့်မတ်သော အသွင်သဏ္ဌာန်ရှိသည့် ဆရာဝန်ကြီး၏ စကားပြောပုံ ဘယ်လို များ ဖြစ်မလဲ။ မျက်နှာက သိပ်တည်နေမလား။ ဒါမှ မဟုတ် ပြီးယောင်ယောင်ဖြစ်နေမလား။ ရောဂါ ရာဇဝင်ကို စိတ်ရှည်လက်ရှည်မေးမှာ လား။ အကျဉ်းချုပ်ပဲမေးပြီး စေ့စေ့စပ်စပ် စမ်းသပ်ရင်းမှ မေးခွန်းတွေ ထပ်ထုတ်မှာ လား။ ဝေဒနာခံစားနေရသူကို ကျေနပ်အောင် ရင်ဖွင့်ပြောပြခွင့်တော့ ပေးမှာ နဲ့ တူပါရဲ့ ။

ကျွန်မရဲ့ ခြေထောက်နှစ်ဖက်က သူ့ကို အံ့ဩသွားစေပါ့မလား။ သူစာနာ ကြေကွဲနိုင်ပါ့မလား။ အရိုးကုဆရာဝန်တစ်ယောက်အဖို့ အကျိုးဆိုတာ မဆန်းပါဘူး။ မဆန်းလှသော အကျိုးပေါင်းများစွာထဲက တစ်ယောက်မျှသာလိုတော့ မတွေးလောက်ပါဘူးနော်။ မဟာပထဝီမြေကြီးနှင့် ကိုးဆယ်ဒီဂရီတိတိ ရှိနေအပ် သည့် ခြေနှစ်ချောင်းသည် လည်းကောင်း၊ သွေးဖြစ်စေသည့် ထမင်းလုတ်ကို ယူငင်ကြိုးပမ်းရာ လက်နှစ်ဖက် သည် လည်းကောင်း၊ လူသားတစ်ယောက်၏ ဘဝ အင်အားကို မည်မျှ မည်မျှ အဓိကကျကျ သယ်ပိုးသည် ဆိုခြင်းကို ကျိုးဖူးမှ လွဲဖူးမှ နာဖူးမှ သာ စာနာခံစားနိုင်မည်ဟု ကျွန်မထင်ပါသည် ။

ကျွန်မ၏ အသက်အရွယ် ငယ်နုခြင်း၊ ခံစားနေရတာ တစ်ချောင်းမဟုတ်၊ နှစ်ချောင်းစလုံး ဖြစ်နေခြင်း၊ နှစ်ချီနာတာရှည်ဝေဒနာဖြစ်ရခြင်းတို့ ကြောင့် ဆရာဝန်ကြီး၏ ကရုဏာကို ကျွန်မ ရမည်ဟု မျှော်လင့်ပါသည် ။

ဒေါ်ကြီး ပြန်ရောက်လာသည် ။

‘တိုက်ခံနံပါတ် (၇)။ တစ်ယောက်တစ်ယောက်ဆို အကြာကြီးစမ်းတယ်တဲ့ ။ ပြတဲ့ နေ့ကျရင် နံပါတ် (၆)လောက်မှ ဒေါ်ကြီးသမီးကို ပြန်လာခေါ်မယ်။’

‘ဟင့်အင်း သူများ တွေလို စောစောပဲ သွားထိုင်စောင့်မယ်’

(၆)

အဲဒီနေ့က ကျွန်မ ထမင်းစောစောစားပြီး ရေမိုးချိုး သန့်စင်မိပါသည်။ ။

အနည်းငယ်သိမ်၍ အတန်အသင့် မတည့်မတ်သော ခြေထောက်နှစ်ဖက်ကိုမူ သနပ်ခါးထည့် မလိမ်းတော့ပါ။

တစ်ဖက်က ချိုင်းထောက်၊ တစ်ဖက်က ဒေါ်ကြီးကို အားပြုပြီး ကျွန်မ ပထမထပ်မှ ဆင်းခဲ့ပါသည်။ ။

ပလက်ဖောင်းပေါ် ကတ္တရာလမ်းပေါ်၊ ဟိုဘက်ပလက်ဖောင်းလမ်းသွားလမ်းလာတွေကို ရှောင်ရှား ရခြင်း၊ ခွေးခြေပုလက်ဖက်ရည်ဆိုင်လေးတွေကို ဖြတ်သန်းသွားရခြင်း။

ဆေးခန်းသည် အတန်အသင့် ကျယ်ဝန်းသည်။ ။ အထိုက်အလျောက် သပ်ရပ်သည်။ ။ အလယ်ကောင် ခုံတန်းလျားများ တွင် ပြသလိုသူတို့ ထိုင်နေကြသည်။ ။ ကျွန်မကဲ့သို့ ချိုင်းထောက်နှင့် တစ်ဦးတစ်ယောက်မျှ မတွေ့ရ တစ်ယောက်က လက်တစ်ဖက် ကျောက်ပတ်တီးနှင့်ဖြစ်သည်။ ။

လူကြီးတစ်ယောက်ကမူ ခြေထောက်တစ်ဖက် ခြေချင်းဝတ်မှာ ပတ်တီးတွေ ဖွေးနေအောင် စည်းထားသည်။ ။ အမေဖြစ်သူက ချီပိုးထားသော ကလေးပေါက်စလေးမှာ လည်း လက်တစ်ချောင်းလုံးလုံး ပတ်တီးတွေ ပြည့်နေသည်။ ။

တစ်စုံတွဲကတော့ ဇနီးမောင်နှံဖြစ်ဟန်တူသည်။ ။ ဖြစ်တာနှစ်နှစ်ရှိပြီ။ နီးစပ်ရာဆေးမီးတို တွေနှင့် ကြာခဲ့ကြောင်း၊ ယခုပြသမှသာ သွေးမလျှောက်သော ခြေပုပ်ရောဂါမှန်းသိကြောင်း ပြောနေကြသ

ည် ။

‘ဟော ... ဆရာ လာပြီ’

ရုတ်ရုတ်သဲသဲ ရွေ့ရွေ့လျားလျား ဖြစ်သွားကြသည် ။ ကျွန်မ ကြည့်လိုက်မိသည် ။

နေ့စဉ်နှင့်အမျှ ပထမထပ်မှာ သာ လှမ်းတွေ့ခဲ့ရသူကို ပေအနည်းငယ်တွင်းမှာ မြင်ရသည် ။

ပြည့်ဝ၍ ပြုံးယောင်သန်းသော မျက်နှာထားရှိသည် ။ စကားပြောအေးဆေးပြီး တစ်ခွန်းချင်း ပြောမည့် အမူအရာရှိသည် ။ ပထမလူနာနှင့် သူ့အဖော်တို့ ဝင်ရောက်ပြသနေကြသည် ။

ကျွန်မ ထိုင်နေရာ ခုံတန်းလျားသည် ဆရာဝန်ကြီး၏ အခန်းနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ကျသည် ။

တရုတ်ပိတ်စလိုက်ကာသည် မျက်နှာကျက်ပန်ကာလေးကြောင့် တံခါးပေါက်နှင့် စေ့ချည် ဟချည် ဖြစ်နေသည် ။

ဆရာဝန်ကြီး၏ မျက်နှာပေး၊ ပြောပုံဆိုပုံ၊ ပြုံးပုံစကားပြောအလိုက် ပြောင်းလဲသွားတတ်သော မျက်နှာအမူအရာ။ စာငဲ့ရေးစဉ်မှာ ဘယ်လိုမျက်နှာထားစသည် တို့ ကို ကျွန်မ အလွတ်ကျက်နေမိသည် ။ နေ့စဉ်နှင့်အမျှ မသန်စွမ်းသူတို့ ကို ကုသပေးသူ၏ အသွင်ကို အာရုံ၌ ထင်မြင်ခြင်းသည် မိမိ၏ မသန်မစွမ်း ဝေဒနာကို လျော့ပါးပျောက်ကင်းစေသော စိတ်အင်အား တစ်ရပ်ဖြစ်နိုင်ပါလိမ့်မည်။

ထိုစဉ် ...

ကျွန်မဘေးတွင် ကပ်ထောင်ထားသော ကျွန်မ၏ ချိုင်းထောက်ကလေးကို တစ်ယောက်ယောက် တိုက်မိဟန်တူသည် ။ ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့

လဲကျသွားသည်။ ။ ထိုအသံကြောင့် ဆရာဝန်ကြီး၏ အာရုံသည် အပြင်
ဘက် အသံလာရာဆီသို့ တစ်ချက်ရောက်လာဟန်ရှိသည်။ ။

ကျွန်မထိုင်လျက်မှာ ပင် ငုံ့လျက် ချိုင်းထောက်ကလေးကို ကောက်
ယူပြီး ကျွန်မဘေးမှာ ပြန်ထောင် ထားလိုက်သည်။ ။

ဆရာဝန်ကြီး လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ သူ့အလုပ်သူဆက်လုပ်နေသ
ည်။ ။

ကျွန်မ အလှည့် ရောက်ရန် အတော်စောင့်ရဦးမည် . . .။

★